

Arrest

nr. 198 277 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 28 september 2015 asiel aan. Op 12 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) A.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en beweert afkomstig te zijn van het dorp Bandi Kalai, dat gelegen is in het district Goshta van de provincie Nangharhar. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U bent analfabeet maar ging wel enige tijd naar de madrasa. U heeft nooit een beroep uitgeoefend in Afghanistan.

Drie jaar geleden werd uw vader doodgeschoten in zijn winkel van voedingswaren. U weet niet omwille van welke reden dit gebeurde. Op een avond werd er een zak over uw hoofd gedaan en werd u meegenomen door de taliban naar een compound. Toen u hen vroeg om u vrij te laten, vertelden ze dat u naar het paradijs zou gaan als u bij hen bleef en martelaar zou worden. U leerde er schieten en indien er niet gehoorzaamd werd, deelden ze klappen uit. Na een verblijf van ongeveer vijftien dagen in het compound kreeg de taliban een melding dat er ergens een gevecht plaatsvond. Iedereen van het compound trok hierop naar de plaats van het gevecht terwijl twee leden van de taliban achterbleven in de basis. Toen de ene kookte en de andere aan het bidden was, zag u de kans om te vluchten. Na een fikse wandeling door de bergen kwam u aan in een dorp waar u een winkel binnenstapte. U vertelde wat er u overkomen was en een man vroeg u waar u vandaan kwam. Hij bracht u terug naar huis. Eenmaal thuisgekomen, lichtte u ook uw moeder in over het gebeurde. Zij belde uw oom van moederszijde, waarna hij u meenam naar zijn huis. U verbleef er drie dagen lang.

Uiteindelijk verliet u Afghanistan twee à drie maanden voor uw aankomst in België. U vroeg asiel aan op 28 september 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara en dat van uw vader, een bevestigingsbrief van uw problemen, een klachtenbrief en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst stelt het Commissariaat – generaal vast dat u op verschillende domeinen slechts een zeer ondermaatse kennis van uw beweerde land van herkomst heeft. Over de vraag met welke maand het Afghaanse jaar van start gaat, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 5). U zegt dan wel dat het begin van het nieuwe jaar "Nowroz Mangal" genoemd wordt (CGVS 2, p. 5), toch zegt u dat moslims dit niet vieren omdat dit als zonde gezien wordt (CGVS 2, p. 5). Dit is een opmerkelijke verklaring aangezien deze gebeurtenis wel degelijk groots gevierd wordt volgens de informatie waarover het CGVS beschikt.

Voorts stelt u dat uw vader in het jaar 1992 gestorven is. Wanneer u gevraagd wordt om dit jaartal om te zetten in de Afghaanse jaartelling, beweert u dat '1992' het Afghaanse jaartal is (CGVS 2, p. 5). Aangezien u letterlijk stelt dat uw vader drie jaar geleden stierf (CGVS 1, p. 9), mag aangenomen worden dat u met '1992' eigenlijk '1392' (komt overeen met 2014) bedoelt. Dat u niet weet met welke maand het Afghaanse jaar start en de Afghaanse kalender bovendien niet weet te hanteren, is een zeer bedenkelijk gegeven. Ook al verklaart u dat u in Afghanistan nooit regulier onderwijs heeft genoten (CGVS 1, p. 3), toch kan redelijkerwijs verwacht worden dat u van deze zaken op de hoogte zou zijn. Dat dit niet zo blijkt te zijn, doet ernstige vragen stellen bij uw nationaliteit. Overigens is het hierbij aansluitend vreemd dat u in het eerste interview wel degelijk de zomermaanden kon opsommen, namelijk saratan, assad, sambula (CGVS 1, p. 4), terwijl u tijdens de herconvocatie absoluut niet in staat was de wintermaanden op te sommen (CGVS 2, p. 5). Dit wijst op het ingestudeerd karakter van deze (beperkte) kennis.

Verder is het opmerkelijk dat u enerzijds enige niet-alledaagse kennis etaleert (u vertelt bijvoorbeeld zelfs -ongevraagd- over de broer van een parlamentslid die lid is van de provincieraad en geeft een wegbeschrijving vanuit Jalalabad terwijl u stelt nooit in Jalalabad te zijn geweest - CGVS 1, p.6) maar dat u anderzijds het antwoord moet schuldig blijven wanneer u gevraagd wordt of u naast de uwe (Momand) nog andere stammen kent in de provincie Nangharhar (CGVS 1 p.7).

Gevraagd of u nog contact heeft met uw oom van moederszijde N.(...) K.(...) (waarvan u stelt dat hij woonachtig is in het dorp Banda in Afghanistan) antwoordt u bevestigend. Het is evenwel erg opmerkelijk dat u aanvankelijk vermeldt dat zijn telefoonnummer begint met '0092', namelijk de

Pakistaanse landscode, om dit nadien te corrigeren naar '0093', de landscode van Afghanistan. Dit is een opvallende bemerking die ernstig doet twifelen aan uw voorgehouden Afgaanse herkomst.

Ook beweert u in het eerste interview dat meisjes zowel naar school gingen in een lycee in het dorp Gandagha als in Sarband (CGVS 1, p. 3). Echter, wanneer u tijdens de herconvocatie letterlijk gevraagd wordt of meisjes naar school konden gaan in Sarband, ontkent u dit, terwijl u toevoegt dat meisjes wel naar school konden in het dorp Ghosta Khas (CGVS 2, p. 13). Het is uiterst bevreemdend dat u dit dorp dan weer niet vermeldde tijdens het eerste interview. Dat u tijdens verschillende interviews niet in staat bent om eenduidige verklaringen te geven over scholen waar meisjes onderricht konden krijgen, stelt eens te meer vragen bij uw geloofwaardigheid.

Verder stelt u dat uw dorp Banda ongeveer tien à twintig minuten te voet verwijderd ligt van het dorp Paraw (CGVS 2, p. 14, 16). In de directe omgeving van Paraw ligt ook het dorp Khwayzi, zo stelt u (CGVS 2, p. 14). Gevraagd of u het dorp Zhara kent, een dorp dat volgens onze informatie ook vlakbij Paraw en dus Khwayzi ligt, zegt u dit niet te kennen (CGVS 2, p. 14). Dit is toch wel een bedenkelijke vaststelling.

Eveneens bedenkelijk is dat u geen voorbeelden kan geven van incidenten waarbij de Taliban betrokken was. Gevraagd of u iets kan vertellen over dergelijke incidenten, zegt u dat u geen incidenten van de Taliban kent en kan u slechts een incident beschrijven waarbij het Pakistaanse leger betrokken was (CGVS 2, p.16). Verder gevraagd of u zich herinnert of er buitenlandse organisaties aanwezig waren in Ghosta kan u slechts verwijzen naar een brug die gebouwd werd door de Russen. Dit is opmerkelijk, net als het feit dat u geen voorbeelden kan geven van andere constructiewerken (CGVS 2, p.17).

U verklaart afkomstig te zijn uit een klein plattelandsdorp uit Afghanistan en stelt niet te kunnen lezen en schrijven (verklaring DVZ punt 11 – later stelt u wel te kunnen lezen CGVS 1, p.3). U zou enkel enkele jaren koranonderwijs hebben genoten in de plaatselijke madrassa. Na het eerste gehoor werd uw facebookprofiel teruggevonden op internet. U bevestigt tijdens een tweede gehoor dat dit effectief uw facebookprofiel betreft (CGVS 2, p. 9). Opvallend aan dit facebookprofiel is vooral dat de eigenaar ervan zich bijzonder erg richt op Pakistan (en vrijwel niet op Afghanistan): de meerderheid van de vrienden zijn Pakistaans en zeer veel zaken die gelijkt worden hebben te maken met Pakistan. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u iedereen toevoegt die u zelf had toegevoegd, en dat u alle zaken liket die u ziet. U zegt facebook-vrienden te hebben van alle landen: België en Afghanistan (CGVS 2, p. 9). Dit geeft echter in het geheel geen verklaring voor het feit dat de meerderheid van uw contacten van Pakistan afkomstig blijken te zijn én dat u voornamelijk pagina's likete die te maken hebben met Pakistan (zie administratief dossier). Zo heeft u 'Islamabad United' gelijkt, alsook de pagina van 'Peshawar Zalmi Fan', die van de 'Pakistan Cyber Force', van het 'Pak Army', 'KPK Peshawar' en 'Royalshop.pk'. Voorts is het ook opvallend dat u een boek likete dat getiteld is 'I am Pakistani', hetgeen overigens (net als het feit dat u ook tal van –Pakistaansemidia volgt) ook ernstige vragen stelt bij uw beweringen over het feit dat u analfabeet bent. Vervolgens stelt het CGVS vast dat u onder meer lid bent van de groepen 'Pak Tigers' en 'Mardan Cute Peshawar Sweet' (zie administratief dossier), groepen die alweer rechtstreeks gelinkt zijn met Pakistan. Dat er overigens ook posts op uw tijdlijn te zien zijn van hoofdzakelijk friends die uit Pakistan afkomstig zijn (zie administratief dossier), is een andere opvallende vaststelling, evenals het feit dat er bij de categorie 'Friends Following' heel wat mensen zijn terug te vinden die evenzeer blijken afkomstig te zijn van Pakistan (zie administratief dossier). Deze vaststellingen doen eens te meer ernstig aan uw afkomst twifelen. Meer nog, u stelt letterlijk dat Afghanen niet van Pakistan houden aangezien er een strijd is om Peshawar. Zelf geeft u ook duidelijk aan geen persoonlijke interesse te hebben in Pakistan (CGVS 2, p. 8). Dat uit uw facebookaccount een bijzonder nauwe band met Pakistan en haar inwoners blijkt (dit in tegenstelling tot een vrijwel afwezige band met Afghanistan), is zeer opmerkelijk.

Verder is het opvallend dat u, voordat er over dit facebookprofiel gesproken werd, verklaringen aflegt die lijnrecht ingaan tegen de zaken die te zien zijn op uw facebookprofiel. Immers, gevraagd of u Pakistaanse televisiezenders kent, zegt u dat u deze niet kent ("Van waar zou ik die kennen?") omdat u in uw land geen tv keek (CGVS 2, p. 8). Toch zijn er een aantal Pakistaanse tv-zenders die u wel degelijk gelijkt heeft op uw facebookpagina, namelijk ARY News, Express News, PTV Sports, Pakistan TV etc. Vervolgens, gevraagd naar de stad Karachi, zegt u dat u deze naam hoorde in Afghanistan maar u stelt duidelijk dat u er nooit bent geweest (CGVS 2, p. 8). Toch stelt het CGVS vast dat u zich ooit heeft ingecheckt in deze stad (zie administratief dossier). Dat u ook hierover geen oprechte verklaringen aflegt, is veelzeggend over uw algemene geloofwaardigheid.

Overigens is het vreemd dat u enerzijds Jalalabad op uw facebook profiel heeft vermeld als plaats van herkomst (zie administratief dossier) en u deze stad omschrijft als het hart van Nangharhar, terwijl u anderzijds bij hoog en bij laag beweert dat u daar nooit bent geweest (CGVS 2, p. 7). Dit is een bedenkelijk gegeven aangezien Jalalabad enerzijds ook vermeld staat bij de plaatsen die u ooit in uw leven heeft bezocht en deze stad anderzijds geografisch niet danig ver van uw dorp is gelegen (zie administratief dossier). Dat u beweert nooit naar deze stad gegaan te zijn, terwijl Jalalabad voor veel Afghanen uit omliggende gebieden dienst doet als economisch en sociaal centrum, is dan ook weinig logisch.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het bevreemdend is dat u tijdens de herconvocatie spontaan aanbood om uw naam in het Engels alfabet op te schrijven wanneer gevraagd werd naar de naam van uw facebookprofiel (CGVS 2, p. 7). Aangezien u beweert dat u in uw land nooit regulier onderwijs genoot en dus analfabeet was, mag het erg verbazen dat u toch in staat blijkt uw naam probleemloos te schrijven na een verblijf van amper anderhalf jaar in België. Deze vaststelling stelt dan ook verdere vragen bij uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Afghanistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde afkomst uit Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 5 april 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat het CGVS in uw facebookprofiel een bijzonder nauwe band met Pakistan ontdekt had, wat bevreemdend overkwam (CGVS 2 p. 9). U werd de kans gegeven om hiervoor een plausibele verklaring te geven (CGVS 2, p. 9-10). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is (CGVS 2, p. 10). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn uit Afghanistan (CGVS 2, p. 10).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en dat van uw vader handelen over de identiteit van uw beide. Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen moeten bij de authenticiteit van deze stukken zeer ernstige vraagtekens worden geplaatst. Het Carnet de Stages van de richting Hôtellerie over uw opleiding heeft enkel betrekking op uw bezigheden in België en bijgevolg niets te maken met uw asielrelaas. In verband met de overige documenten die u voorlegt, namelijk de klachtenbrief en de bevestigingsbrief, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de rechten van verdediging, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een beknopte uiteenzetting over de voormelde artikelen en rechtsbeginselen, voert verzoeker de volgende argumenten aan:

"1. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de asielaanvraag

De bestreden beslissing is gemotiveerd door een gebrek aan geloof in de Afghaanse nationaliteit van de eiser.

Verwerende partij is van mening, op basis van de verklaringen van de eiser en elementen die op zijn Facebook pagina stonden, dat hij uit Pakistan afkomstig is.

De eiser bevestigt dat hij Afghaan is en dat elementen van Facebook pagina zijn niet tegenstrijdig met zijn verklaringen zijn.

1) De kennissen van de eiser over de Afghaanse kalender

Verwerende partij benadrukt miskennissen van de eiser over de Afghaanse kalender. Deze elementen zijn niettemin gegrond en kunnen uitgelegd worden door het feit dat de eiser ongeletterd is.

a) Newrooz

Verwerende partij stelt vast dat de eiser niet weet wat de eerste maand van het jaar is. Indien hij weet dat het nieuwe jaar "Nowroz" zich noemt, hij zou hebben verklaard dat het niet gevierd worden omdat het als een zonde gezien is.

In het dorp waarvan de eiser afkomstig is, was Newrooz niet gevierd als een belangrijk feest. De Aid was meer belangrijk.

Het uit administratieve dossier en uittreksel van Wikipedia toegevoegd door verwerende partij over dit feest, komt het ook uit dat onder de Taliban, word dat feest verboden en beschouwd als een "ancient pagan holiday centered on fire worship".

De verklaringen van de eiser zijn bijgevolg niet in tegenstelling met algemene informatie.

b) Het jaar van het overleden van de vader van de eiser

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij vast dat de eiser verklaard heeft dat zijn vader in 1992 overleden is, dit was drie jaar geleden. Volgens verwerende partij, moest de eiser bijgevolg naar het Afghaanse jaartelling verwijzen en zich vergist tussen 1392 en 1992 (toen de eiser gehoord werd, was er het jaar 1395).

De eiser heeft uiteraard een kleine vergissing gemaakt, die mag uitkomen van de stress van zijn gehoor.

2) Zijn kennissen zijn gedeeltelijk

Verwerende partij stelt vast dat de eiser bepaalde kennissen heeft over zijn regio, zoals de reisroute om naar Jalalabad te gaan, maar beperkt kennis heeft over andere elementen, zoals de stammen van zijn district.

De eiser is inderdaad nooit naar Jalalabad gegaan. Hij heeft niettemin al gehoord door mensen over algemene informatie zoals parlementaire lid,... de eiser werd ook geïnformeerd over de dorpen op de weg naar Jalalabad door deze mensen.

Verwerende partij beschouwt dat de eiser de andere stammen niet kent. Het komt niettemin niet uit het administratieve dossier dat in het regio van de eiser en in het bijzonder in zijn dorp, er andere stammen waren, die de eiser zou hebben moeten kennen.

3) De telefoonnummer van zijn oom

Verwerende partij vindt opmerkelijk dat de eiser begon de telefoonnummer van zijn oom te tellen met "92", terwijl dit de indicatie van Pakistan is.

De eiser was inderdaad verstoort (zie infra). Hij heeft rechtstreek zijn verklaringen verbeterd.

4) Zijn kennissen over de scholen in de omgeving

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de eiser tijdens zijn eerste gehoor verklaard heeft dat in zijn regio meisjes naar school van de dorpen Gandagha en Sarband mogen gaan. Tijdens zijn tweede gehoor, legt hij af dat meisjes naar school in het dorp Ghosta Khas mogen gaan, wat hij tijdens zijn eerste gehoor niet heeft verklaard.

De eiser vreest dat er een misbegrip zich gebeurde betreffende die vraag. Hij ontkende te hebben verklaard dat meisjes in Ghosta Khas naar school mogen gaan. Zoals hij heeft uitgelegd, is Ghosta Khas een klein dorp, er is bijgevolg geen school voor meisjes in dat dorp.

5) De eiser kent het dorp Zhara niet

Verwerende partij vindt vreemd dat de eiser het dorp Zhara niet kent, terwijl dit gelegen is dichtbij dorpen die de eiser wel kent.

De eiser kent het dorp. Hij was niettemin tijdens het gehoor in een normale toestand. Zoals erkent door de eiser zelf tijdens zijn gehoor (gehoor II, p. 14), had hij die dag marihuana gerookt. Dit had gevolg op zijn manier om zicht uit te drukken, maar heeft ook geheugenproblemen veroorzaakt.

Hij weet inderdaad dat Zhara een dorp is dat dicht bij zijn eigen dorp gelegen is.

6) De eiser heeft meestal verbindingen met Pakistanen en Pakistaanse pagina's op Facebook

Op basis van zijn Facebook pagina, zou de eiser veel pagina's in verband met Pakistan "leuk vinden" en veel Pakistaanse vrienden hebben.

De eiser heeft heel veel kennissen, veel mensen die hij als "vriend" heeft toegevoegd op Facebook. Die komen uit Pakistan, maar ook uit andere landen, zelf als de eiser daar nooit is geweest.

De eiser heeft ook honderden Facebook pagina's "leuk gevonden", zoals de Koningin Rania uit Jordania, de Festival de Télévision de Monte-Carlo", Telenet of Quaker Belgium,... (stuk 3).

Er is bijgevolg met zeer logisch of selectief in de pagina's die hij leuk vindt en het feit dat hij ook Pakistaanse pagina's heeft "leuk gevonden" is geen aanwijzing van een bijzondere relatie met Pakistan.

Hij heeft ook Pakistaanse TV zenders leuk gevonden, evenals hij naar de televisie niet keek, zoals hij Ook Belgische of andere TV programma's leuk heeft gevonden. Opnieuw, het feit dat hij dit heeft gedaan is geen aanwijzing dat hij naar die TV zou hebben gekeken.

7) De eiser wijst aan dat hij uit Jalalabad afkomstig is

Verwerende partij stelt vast dat op zijn Facebook pagina, wijst de eiser als regio van herkomst "Jalalabad" aan, terwijl hij verklaarde daar nooit geweest te zijn.

De eiser zal uiteraard niet als regio van herkomst zijn klein dorp aanwijzen. Dit is ook frequent zo, zelf in België. Mensen wijzen aan dorpen of steden die bekend zijn. Jalalabad ligt in de zelfde provincie dan het dorp van de eiser en is niet zover van. Door de aanwijzing Jalalabad, kunnen de vrienden van de eiser gemakkelijk identificeren waar hij vandaan komt, wat zou niet het geval zijn indien hij zou een klein en onbekend dorp hebben aangewezen.

8) De eiser kan zijn naam opschrijven

Verwerende partij vindt opmerkelijk dat de eiser spontaan zijn naam in het Engels alfabet heeft kunnen opschrijven toen hij opnieuw oproepen werd, terwijl hij verklaard ongeletterd te zijn.

De eiser verblijft al 2015 in België. Hij was minderjarig en ging naar school.

Na twee jaren scholing, is het wel normaal dat de eiser in staat is om zijn eigen naam op te schrijven. De tegenovergesteld zou inderdaad zorgwekkend zijn.

2. De neergelegde documenten

De eiser heeft ter staving van zijn aanvraag documenten neergelegd, evenals om zijn identiteit te staven dan zijn vrees voor vervolging.

Verwerende partij neemt die niet in aanmerking op grond dat er corruptie in Afghanistan bestaat...

Dit motief is met afdoend om deze documenten helemaal niet in aanmerking te nemen, terwijl zijn tenminste een aanwijzing van de Afghaanse nationaliteit van de eiser zijn.

Verwerende partij stelt bovendien geen concrete elementen om de authenticiteit van deze documenten te ondervragen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een nieuw stavingstuk gevoegd met de Facebook pagina's die verzoeker "leuk vindt".

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, samen met de volgende documenten:

- (i) een duplicaat van zijn identiteitskaart;
- (ii) de aanvraag van zijn identiteitskaart (origineel + vertaling);
- (iii) de taskara van zijn vader (origineel + vertaling);
- (iv) een omslag.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikel 47 van het Handvest en de rechten van verdediging, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen en dit rechtsbeginsel geschonden acht.

2.3.3.2. Voorts dient te worden benadrukt dat de verwijzing naar de regelgeving zoals voorzien in de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek *in casu* niet dienstig is, gezien deze bepalingen betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst en dus een zuiver privaatrechtelijk karakter hebben, zodat zij niet van toepassing zijn op een administratiefrechtelijke procedure als deze voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) (cf. RvS 14 juni 2012, nr. 219.747; RvS 16 oktober 2002, nr. 111.627).

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij, in weerwil van de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust, het CGVS in het ongewisse laat over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Hierbij wordt gewezen op (i) de gebrekkige kennis van verzoeker over Afghanistan en de Afghaanse kalender en wordt vastgesteld dat (ii) verzoeker enige niet-alledaagse kennis etaleert, doch het antwoord moet schuldig blijven wanneer hem gevraagd wordt of hij naast de zijne nog andere stammen kent, dat (iii) hij geen eenduidige verklaringen weet af te leggen over scholen waar meisjes onderricht konden krijgen, dat (iv) hij het dorp Zhara niet kent terwijl dit ook vlakbij Paraw en Kwhazyi ligt, dorpen die verzoeker wel kent, dat (v) hij geen voorbeelden kan geven van incidenten waarbij de taliban betrokken waren, dat (vi) uit zijn facebookaccount een bijzonder nauwe band met Pakistan en haar inwoners blijkt, dat (vii) verzoeker verklaringen heeft afgelegd die lijnrecht ingaan tegen de zaken die te zien zijn op zijn facebookprofiel en dat (viii) hij tijdens de herconvocatie in staat bleek te zijn om zijn naam probleemloos te schrijven, terwijl hij beweerde in zijn land nooit regulier onderwijs te hebben genoten en dus analfabeet te zijn. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een persoonlijke vrees voor vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De Raad treedt vooreerst de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker op verschillende domeinen slechts een zeer ondermaatse kennis van zijn beweerd land van herkomst heeft. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Over de vraag met welke maand het Afghaanse jaar van start gaat, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 5). U zegt dan wel dat het begin van het nieuwe jaar “Nowroz Mangal” genoemd wordt (CGVS 2, p. 5), toch zegt u dat moslims dit niet vieren omdat dit als zonde gezien wordt (CGVS 2, p. 5). Dit is een opmerkelijke verklaring aangezien deze gebeurtenis wel degelijk groots gevierd wordt volgens de informatie waarover het CGVS beschikt.

Voorts stelt u dat uw vader in het jaar 1992 gestorven is. Wanneer u gevraagd wordt om dit jaartal om te zetten in de Afghaanse jaartelling, beweert u dat ‘1992’ het Afghaanse jaartal is (CGVS 2, p. 5). Aangezien u letterlijk stelt dat uw vader drie jaar geleden stierf (CGVS 1, p. 9), mag aangenomen worden dat u met ‘1992’ eigenlijk ‘1392’ (komt overeen met 2014) bedoelt. Dat u niet weet met welke maand het Afghaanse jaar start en de Afghaanse kalender bovendien niet weet te hanteren, is een zeer bedenkelijk gegeven. Ook al verklaart u dat u in Afghanistan nooit regulier onderwijs heeft genoten (CGVS 1, p. 3), toch kan redelijkerwijs verwacht worden dat u van deze zaken op de hoogte zou zijn. Dat dit niet zo blijkt te zijn, doet ernstige vragen stellen bij uw nationaliteit. Overigens is het hierbij aansluitend vreemd dat u in het eerste interview wel degelijk de zomermaanden kon opsommen, namelijk saratan, assad, sambula (CGVS 1, p. 4), terwijl u tijdens de herconvocatie absoluut niet in staat was de wintermaanden op te sommen (CGVS 2, p. 5). Dit wijst op het ingestudeerd karakter van deze (beperkte) kennis.”

Verzoeker werpt op dat in het dorp waarvan hij afkomstig is, “Newrooz” niet gevierd wordt als een belangrijk feest en dat uit het administratief dossier ook naar voor komt dat dat feest onder de taliban verboden wordt en beschouwd wordt als *“ancient pagan holiday centered on fire worship”*. Dit betoog kan evenwel niet overtuigen. Vooreerst heeft verzoeker op het CGVS duidelijk verklaard dat moslims het begin van het nieuwe jaar “Nowroz Manga” niet vieren, doch dat de christenen en de andere mensen dat wel vieren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 5 april 2017, p. 5), en niet dat dit in het dorp waarvan hij afkomstig is niet gevierd wordt. Hiermee beperkt verzoeker zich dan ook tot een summiere verklaring (*post factum*) voor een van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn gebrekkige kennis, zonder evenwel deze vaststelling *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker nog verwijst naar een wikipedia-artikel over Nowruz in Afghanistan (adm. doss., stuk 30, map met ‘landeninformatie’, nr. 3) om te stellen dat dat feest onder de taliban verboden wordt, beperkt hij zich tot een selectieve lezing van dit artikel. Zo leest de Raad in voormeld artikel dat Nowruz gevierd wordt in heel Afghanistan en dat dit feest enkel tijdens de periode van de taliban, met name van 1996 tot 2001 verboden werd.

Wat betreft de gedane vaststelling dat hij de Afghaanse kalender niet weet te hanteren, stelt verzoeker een vergissing gemaakt te hebben die hij wijt aan de stress van zijn gehoor. Een zekere mate van stress is evenwel inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert van Afghanistan afkomstig te zijn, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen aangaande de Afghaanse jaartelling en op correcte wijze kan stellen welk het Afghaanse jaartal is waarin zijn vader gestorven is. Uit de gehoorverslagen kan voorts niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat de gehoren zijn geschied op normale wijze. Hierbij komt nog dat verzoeker in het eerste interview bij het CGVS wel degelijk de zomermaanden kon opsommen, namelijk saratan, assad en sambula (adm. doss., stuk 15 (1), gehoorverslag 4 november 2016, p. 4), terwijl hij tijdens het tweede gehoor absoluut niet in staat was de wintermaanden op te sommen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 5 april 2017, p. 5). In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat dit wijst op het ingestudeerd karakter van deze (beperkte) kennis. Verzoeker laat dit motief in zijn verzoekschrift echter ongemoeid.

De ingestudeerde kennis van verzoeker blijkt tevens uit de vaststelling dat hij enerzijds enige niet-alledaagse kennis etaleert (zo vertelt verzoeker bijvoorbeeld – zelfs ongevraagd – over de broer van een parlamentslid die lid is van de provincieraad en geeft hij een wegbeschrijving vanuit Jalalabad terwijl hij stelt nooit in Jalalabad te zijn geweest (adm. doss., stuk 15 (1), gehoorverslag 4 november 2016, p. 6)), maar anderzijds het antwoord moet schuldig blijven wanneer hem gevraagd wordt of hij naast zijn stam (Momand) nog andere stammen kent in de provincie Nangarhar (adm. doss., stuk 15 (1), gehoorverslag 4 november 2016, p. 7). Dat uit het administratief dossier niet naar voor komt dat er in zijn regio en zijn dorp andere stammen waren die hij had moeten kennen, neemt niet weg dat verzoeker

geen andere stammen dan de zijne kon opgeven. Verzoekers verklaring bepaalde zaken te kennen door gesprekken met derden, biedt geen verschoning voor zijn onwetendheden rond zijn elementaire leefwereld en bevestigt alleen maar het ingestudeerd karakter van zijn relaas.

Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens de verschillende interviews op het CGVS geen eenduidige verklaringen aflegt over de scholen waar meisjes onderricht konden krijgen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gemotiveerd:

“Ook beweert u in het eerste interview dat meisjes zowel naar school gingen in een lycee in het dorp Gandagha als in Sarband (CGVS 1, p. 3). Echter, wanneer u tijdens de herconvocatie letterlijk gevraagd wordt of meisjes naar school konden gaan in Sarband, ontkent u dit, terwijl u toevoegt dat meisjes wel naar school konden in het dorp Ghosta Khas (CGVS 2, p. 13). Het is uiterst bevreemdend dat u dit dorp dan weer niet vermeldde tijdens het eerste interview.”

In zijn verzoekschrift ontkent verzoeker dan weer verklaard te hebben dat meisjes in Ghosta Khas naar school mogen gaan, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS wel degelijk heeft verklaard dat de meisjes niet in Sarband school liepen, maar in Ghosta Khas (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 5 april 2017, p. 12-13). Het hoeft geen betoog dat het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen de vastgestelde incoherenties niet weerlegt of ontkracht.

Verder stelt de commissaris-generaal terecht het volgende vast:

“Gevraagd of u nog contact heeft met uw oom van moederszijde N.(...) K.(...) (waarvan u stelt dat hij woonachtig is in het dorp Banda in Afghanistan) antwoordt u bevestigend. Het is evenwel erg opmerkelijk dat u aanvankelijk vermeldt dat zijn telefoonnummer begint met ‘0092’, namelijk de Pakistaanse landcode, om dit nadien te corrigeren naar ‘0093’, de landcode van Afghanistan. Dit is een opvallende bemerking die ernstig doet twifelen aan uw voorgehouden Afghaanse herkomst. (...)

Verder stelt u dat uw dorp Banda ongeveer tien à twintig minuten te voet verwijderd ligt van het dorp Paraw (CGVS 2, p. 14, 16). In de directe omgeving van Paraw ligt ook het dorp Khwayzi, zo stelt u (CGVS 2, p. 14). Gevraagd of u het dorp Zhara kent, een dorp dat volgens onze informatie ook vlakbij Paraw en dus Khwayzi ligt, zegt u dit niet te kennen (CGVS 2, p. 14). Dit is toch wel een bedenkelijke vaststelling.”

Verzoeker legt dienaangaande uit dat hij tijdens zijn laatste gehoor verward was daar hij die dag marihuana gerookt had. Hij specificeert dat dit gevolgen had om zich uit te drukken maar ook geheugenproblemen heeft veroorzaakt. Hij weet evenwel geenszins op enige objectieve wijze aan te tonen dat hij met geheugenproblemen kampt of dat zijn cognitieve capaciteiten zijn aangetast door die dag marihuana te roken. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker zich niet kon uitdrukken of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in staat bleek om op spontane wijze precieze en omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens de gehoren dermate verstoord was dat een serene en objectieve behandeling van het dossier niet mogelijk was en dat de onlogische verklaringen en onwetendheden door deze toestand kunnen worden verklaard. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief aangaande zijn kennis over gebeurtenissen in zijn land van herkomst volledig ongemoeid laat:

“Eveneens bedenkelijk is dat u geen voorbeelden kan geven van incidenten waarbij de Taliban betrokken was. Gevraagd of u iets kan vertellen over dergelijke incidenten, zegt u dat u geen incidenten van de Taliban kent en kan u slechts een incident beschrijven waarbij het Pakistaanse leger betrokken was (CGVS 2, p.16). Verder gevraagd of u zich herinnert of er buitenlandse organisaties aanwezig waren in Ghosta kan u slechts verwijzen naar een brug die gebouwd werd door de Russen. Dit is opmerkelijk, net als het feit dat u geen voorbeelden kan geven van andere constructiewerken (CGVS 2, p.17).”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het zeer opmerkelijk is dat uit verzoekers “facebookaccount” een bijzonder nauwe band met Pakistan en haar inwoners blijkt. Verzoeker stelt dat hij heel veel kennissen, die uit Pakistan en andere landen komen, als vriend heeft

toegevoegd op "facebook" en dat hij honderden facebookpagina's heeft "leuk gevonden" (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), doch hij komt met dit verweer niet verder dan het herhalen van zijn eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen. Hiermee vermag hij de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht te stellen en biedt hij nog steeds geen verklaring voor het feit dat de meerderheid van zijn contacten van Pakistan afkomstig blijken te zijn én voor het feit dat hij voornamelijk pagina's "likete" die te maken hebben met Pakistan (adm. doss., stuk 30, map met 'landeninformatie', nrs. 6 t.e.m. 10). Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat hij een boek "likete" dat getiteld is "I am Pakistani", hetgeen overigens – net als het feit dat hij ook tal van Pakistaanse media volgt – ook ernstige vragen stelt bij zijn beweringen over het feit dat hij analfabeet is. Vervolgens stelt het CGVS vast dat verzoeker onder meer lid is van de groepen "Pak Tigers" en "Mardan Cute Peshawar Sweet", groepen die alweer rechtstreeks gelinkt zijn met Pakistan, dat er overigens ook posts op verzoekers tijdlijn te zien zijn van hoofdzakelijk "friends" die uit Pakistan afkomstig zijn, en dat er bij de categorie "Friends Following" heel wat mensen zijn terug te vinden die evenzeer van Pakistan afkomstig blijken te zijn (adm. doss., stuk 30, map met 'landeninformatie', nrs. 6 t.e.m. 10). Deze vaststellingen ondermijnen eens te meer verzoekers beweerde afkomst uit Afghanistan. Meer nog, verzoeker stelt letterlijk dat Afghanen niet van Pakistan houden aangezien er een strijd is om Peshawar. Zelf heeft hij ook duidelijk aangegeven geen persoonlijke interesse te hebben in Pakistan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 5 april 2017, p. 8). Dat uit verzoekers facebookaccount een bijzonder nauwe band met Pakistan en haar inwoners blijkt – dit in tegenstelling tot een vrijwel afwezige band met Afghanistan –, is dan ook op zijn minst zeer opmerkelijk te noemen. Ook de vaststelling dat verzoeker stelt nooit in Karachi geweest te zijn (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 5 april 2017, p. 8-9), terwijl hij zich blijkens de gegevens op zijn facebookaccount ooit heeft ingecheckt in deze stad (adm. doss., stuk 30, map met 'landeninformatie', nr. 7), doet zijn algemene geloofwaardigheid niet te goede.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij Jalalabad op zijn facebookprofiel heeft vermeld als plaats van herkomst, terwijl hij beweert daar nooit te zijn geweest, merkt verzoeker op dat door de aanwijzing Jalalabad, zijn vrienden gemakkelijker kunnen identificeren waar hij vandaan komt. In zoverre deze uitleg wordt aangenomen, dan nog biedt dit geen verklaring voor het feit dat verzoeker verklaard heeft daar nooit te zijn geweest terwijl Jalalabad op zijn facebookprofiel wel vermeld staat bij de plaatsen die hij ooit heeft bezocht (adm. doss., stuk 30, map met 'landeninformatie', nr. 7), temeer nu Jalalabad niet ver van zijn dorp gelegen is en voor veel Afghanen uit omliggende gebieden dienst doet als economisch en sociaal centrum.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 29, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en dat van uw vader handelen over de identiteit van uw beide. Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen moeten bij de authenticiteit van deze stukken zeer ernstige vraagtekens worden geplaatst. Het Carnet de Stages van de richting Hôtellerie over uw opleiding heeft enkel betrekking op uw bezigheden in België en bijgevolg niets te maken met uw asielrelaas. In verband met de overige documenten die u voorlegt, namelijk de klachtenbrief en de bevestigingsbrief, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afgaanse asielzoeker."

Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift ten onrechte van uit dat aan de door hem voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals uit voorgaande overwegingen blijkt. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig

relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan (adm. doss., stuk 30, map met 'landeninformatie', nr. 4), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde taskara's, de klachtenbrief en de bevestigingsbrief van zijn problemen.

De ter terechtzitting neergelegde documenten, met name het duplicaat van verzoekers taskara, het origineel document van de aanvraag van een identiteitskaart en de originele taskara van verzoekers vader, vermogen de gedane vaststellingen niet in een ander licht te stellen. Verzoeker heeft zijn taskara reeds in origineel bij het CGVS neergelegd (adm. doss., stuk 29, map met 'documenten, nr. 1), evenals het document nr. 1358189 (adm. doss., stuk 29, map met 'documenten, nr. 5), dat volgens de door verzoeker neergelegde aanvullende nota een document (origineel) van de aanvraag van een identiteitskaart is, doch luidens de inventaris in het administratief dossier een klachtenbrief. Ook het loutere gegeven dat verzoeker ter terechtzitting het origineel bijbrengt van de taskara van zijn vader waar hij bij het CGVS een fotokopie heeft neergelegd, vermag de desbetreffende vaststellingen niet te weerleggen daar in de bestreden beslissing werd overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling ervan. Ten slotte zegt de omstandigheid dat de neef van verzoeker vanuit Afghanistan een omslag met de voorgaande documenten naar verzoeker verstuurt, niets over de herkomst van verzoeker.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk afkomstig te zijn van Afghanistan.

2.3.5.2. De Raad wijst er op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. In dit verband dient te worden benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België. Verzoeker draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van de valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen, maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk heeft, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen onmogelijk.

2.3.5.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is

gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. In zoverre verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN